Ochiul urmărește puritatea reflectată în reprezentările naturii

On August 14, 2022

Ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine operă de artă.

Într-o bună zi voi termina de scris "Tratatul despre ochi", un volum de peste 2.000 de pagini cuprinzând tot atâtea modalități de a vedea un singur fir de iarbă. Da, un banal fir de iarbă. Iar dacă în lumea modernă se evidențiază tot mai puțin subiectul acesta al privirii distincte, având o individualitate proprie, încât s-a pierdut aproape orice posibilitate de a aduce în prim plan ideea de "fragilitate în temporalitate", excluzând interpretarea subiectivă, eu îi voi adăuga o bună parte de reflecție și de neastâmpăr imaginar încât să reinventez o întreagă știință - cum este acea parte a opticii despre propagarea luminii în interacțiunea cu mediile materiale.

Pe acest teren favorabil al vederii nu directe, ci mijlocite de lucrarea harului divin, răspândit în toate părțile și aparținând în fel și chip fiecărui individ, dar în special spiritelor alese, numai manifestarea unui suflet de artist ce aspiră să comunice *nel linguaggio della pittura naturalistica* , poate să reconstituie modelul de semnificație al unui singur fir de iarbă asemănător unui labirint în care te pierzi din plăcere, fără teamă că te vei putea rătăci.

Revelator și direct responsabil de asigurarea unei vederi meticuloase, alăturând emoția artistică de sentimentul actual al unei plenitudini metafizice, ochiul artistic își pune mereu întrebarea: cum să contemplu un detaliu fotografic minor, încât să lărgesc spațiul sensibilității? Să ținem seama de acest lucru, ca să înțelegem vederea ochiului de artist.

Firul de iarbă din fața mea, un asemenea corp ce este în desăvârșită identitate cu lumina, cu căldura și cu umezeala din atmosferă, nu poate fi redus la indiferență, pentru că altfel peisajele picturale ar fi lipsite de conținut sufletesc. Însăși culoarea verzuie a firului de iarbă apare ca forță de atracție a ochiului, ca o amplificare a vederii în direcția unei psihologii lăuntrice, și chiar dacă el nu reflectă lumina precum o oglindă concavă, cel puțin permite luminii să îl străbată ca pe un vitraliu neasemuit, rămânând viu și activ în imaginea unui mediu optic eterogen.

Leadership: Ești în stare să-ți afirmi pasiunea pentru unicitate într-o amplă compoziție figurativă a cărei “dominantă cromatică” captează vastitatea simțirii prin intensitatea expresivă a unui element derizoriu?

Chiar în acest moment artistul din mine se bazează pe faptul că are în față o imagine dublă reflectată în câmpul unei simetrii vizuale: între formele și culorile care înfrumusețează spațiul. În același timp artistul din mine vede atât lumina cât și firul de iarbă, două prezențe distincte care se îmbină perfect, încadrate într-un spațiu anticipat, comparativ, exprimat prin sensuri dispuse concomitent într-un *Zavisforsys Ulttras* (forța spiritului integrată în însuși stilul desenului). Numai cel ce a cultivat în sine simțul analogiei, numai cine a îmbinat în mod reușit simțul logic al imaginii cu forma, va ajunge la frumusețea supremă.

Într-o singură privință cu mult superioară, ambele laturi inseparabile ale viziunii artistice - ideală și reală - chiar dacă le vedem date separat, totuși ele coexistă în aceeași imagine, în aceleași două corpuri: unul pământesc, celălalt ceresc. Firul de iarbă și lumina soarelui, ca fenomene prismatice, nu se află nicidecum în opoziție. Adică nu se opun ca polaritate între culorile reci și cele calde. Şi tocmai acest lucru este necesar pentru a stabili coordonatele unui tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafața, într-atât încât formele se subînțeleg, adică decurg din metoda comparației care se bazează pe aplicarea metodei reducerii la unitate.

Deci un singur fir de iarbă aflat în mijlocul gazonului poate fi instituit în identitate prin intermediul luminii solare, rămânând perfect verde în simplitatea lui absolută, atâta timp cât este perceput ca o figură pasivă în armonia intimă dintre natură și artă, sau atâta timp cât exprimă prin sensuri cuprinzătoare o poveste transpusă într-o notă emoțională. Numai astfel artistul din mine reușeste să traducă în artă o viziune singurală: prin încercarea de a surprinde cu exactitate elementele realității, dar în așa fel încât să înlocuiesc statutul de ”receptacul pentru emoții care vin de peste tot” cu statutul de creator de infinit.

Leadership: Poți să scoți la iveală pasiunea unei vieți trăite prin creație, în vederea obținerii unui efect de ansamblu al realității interioare decojite de aparență, independent de modelul privirii care poate să ajusteze sensul viziunii estetice?

Mi-am dat seama că ochiului meu, în relație perceptivă cu încântarea estetică a privitorului, reușeşte să parcurgă spațiul de bogăție metaforică specific creației culte. Uită-te bine ! Priveşte firul de iarbă investindu-l cu aceea atitudine estetică care se caracterizează ca o stare de pace lăuntrică, o stare de supremă destindere morală și intelectuală care te poartă spre zonele cele mai imponderabile ale spiritualității. De altfel, nici nu ar fi posibil să te apropii estetic de el decât percepându-l ca fiind manifestarea spiritului în materie, *Identhimevah Reshiantiss* , proiecție a unei sensibilități artistice rostite în sens valoric și confesional, legată de calm, duioșie și echilibru sufletesc.

Ochiul artistului trebuie să suporte aceleași legi implacabile ca orice expresie emotivă, iar prima lege este aceasta: "ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine un poem sau o pictură". La urma urmelor, numai un simplu contemplator al naturii, încercând să cunoască sensul unui singur fir de iarbă, ar putea să pătrundă în viața lui ca și când ar intra în sufletul omului. Şi ce-ar găsi acolo, în intervalul de spațiu ce separă și unește totodată, în relație perceptivă, opera naturii cu privitorul? Ar găsi însăși profunzimea unei lumi infinite.

Deci, printr-un singur fir de iarbă am putut identifica expresivitatea în comuniune cu sublimul naturii, măcar pentru a lămurii intuitiv și logic, prin imaginație sau prin intelect, tendința dominantă de a restrânge cuvântul frumos la valoarea estetică de fermecător. Aici mă rezum la fraza celebră: "arta are funcția de a revela un colț ascuns misterios, mascat de banalitatea cotidiană".

Accentul cade pe conținut. Pentru ca firul de iarbă să apară desăvârșit într-un tablou al activităţi artistice susținute, pentru ca el să poată da valoare culorii vii, intense, vibrante, demnă de originalul unui verde smarald, trebuie mai întâi să existe posibilitatea de a-l recunoaște ca fiind un element definitoriu în planul maximal al emoției, cu măsura ochiului care urmăreşte puritatea reflectată chiar în reprezentările derizorii naturii.

Când leadershipul provine din adâncimile artei, purtând însemnele individualității și fragilității, el se încarcă cu acel spor de profunzime pe care i-o dă prestigiul privirii îndeaproape, acea acuitate a privirii care sesizează ”minunea” cu predilecție acolo unde te-ai aștepta mai puțin.

Ochiul urmărește puritatea reflectată în reprezentările naturii atunci când artistul își găsește motivații avantajoase într-un mediu generos în care FRUMOSUL, sub toate aspectele de ordin compozițional, constituie o coordonată esențială și majoră a existenței, reflectându-se în ambientul unei vieți dedicate cunoașterii, în preocuparea constituirii unui univers estetic.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-urmareste-puritatea-reflectata-in-reprezentarile-naturii.